

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De erroribus pertinentibus ad Dei misericordiam, & iustitiam. Et primò de errore illorum qui filij Dei incarnationem negant. Cap XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](#)

accidentalia: ergo non differt anima rationalis nisi accidentaliter ab eo, à quo corpus bruti animalis vivificatur, & sensificatur. Si vero sunt essentialia, aut sunt tres partes essentialiae animæ, aut unumquodque illorum est tota essentialia animæ. Si sunt partes, aut anima erit velut aceruus congregatus ex his potentiis non coniunctis adiuvicem, quod non potest esse: aut illæ potentiae erunt coniunctæ, & compactæ adiuvicem, quod similiter non potest esse, quum operationes illarum potentiarum sint diuisæ ab invicem. Si vero unaquæque illarum potentiarum est tota essentialia animæ, habetur propositum, scilicet quod tres potentiae animæ sint ipsa anima. Item cum eiusdem sit actus, eius est potentia: eiusdem erit intelligere in potentia, cuius est intelligere in effectu: ergo idem erit intellectus possibilis, & intellectus formatus. Item quum nemo possit amare incognitum, eiusdem erit cognoscere & amare: ergo idem secundum substantiam erit intellectus & affectus. Item assignatur similitudo Trinitatis in creaturis, secundum haec tria, modum, speciem, ordinem. Aug. n. lib. de Ciuitate Dei: A Deo est omnis modus, omnis species, omnis ordo, sine quib⁹ nihil rerum inueniri, vel cogitari potest. Item in eodem: Nobis Trinitas in suis operibus intimatur. Nam si queratur, unde sit cæritas quæ rufum est, Deus cā cōdidit: si, unde sit sapientia, à Deo illuminatur: si, unde sit felix, Deo fructus, subsistens modificatur, cōtemplans illustratur, inherēs lucundatur: cūm videt amat: in Trinitate Dei vigeret, in veritate lucet, in bonitate Dei gaudet. Idem in eodem: In his rebus quæ infra nos sunt, quoniā & ipsæ nec aliquo modo essent, nec aliqua specie continerentur, nec aliquem ordinem vel appeterent, vel tenerent, nisi ab illo factæ essent qui summè sapiens est, qui summè bonus est, tanquam per omnia quæ fecit mirabiliter stabilitate currentes: quasi quædam eis alibi magis, alibi minus impensa vestigia colligamus. In nobis autem ipsis eius imaginem contuentes tanquam ille minor Euangelicus filius, qui rediens ad se, ait: Quanti mercenarij, &c. ad nos metipos reuersi surgamus, & al illum eamus, à quo peccando recesseramus: ibi ille nostrum non habebit mortem, nosse nostrum non habebit errorem, ibi amare nostrum non habebit offenditionem.

De erroribus pertinentibus ad Dei misericordiam, & iustitiam. Et
primo de errore illorum qui filij Dei incarnationem
negant. C A P. x x.

Vltimo inter errores qui catholicæ fidei aduersantur, dicens
dum est de erroribus pertinentibus ad Dei misericordiam, &
iusti

iustitiam. Inter quos causa breuitatis tantum de sex tamenus
cet sint multo plures. Primus est error eorum qui negant filij de
incarnatione. Secundus eorum qui dicunt animam perire cum corpore.
Tertius eorum qui negant resurrectionem corporum. Quartus
cum qui dicunt unumquemque in fide vel legge sua saluari, ex quo
credit eam bonam & Deo placentem. Quintus eorum qui dic
animas quae in mortali deceperunt non puniendas esse taliter. Sem
eorum qui dicunt animas quae in charitate deceperunt, nulla pre
purgatoria puniendas. Primi Dei misericordia ac iustitia
tiri volunt secundum misericordia & iustitia hominum. Ideo mi
sericordia Dei reputat stultitiam. 1. Cor. 1. Verbum crucis pertinet
stultitia est. Et iustitiam reputant furem. Proverb. 6. Zelus
furor viri non parcer in die vindictae. Ipsi non attendunt illud
rum domini Isa. 55. Sicut exaltantur celi in terra: sic exaltare se
vię meę à viis vestris. Uniuersę vitę domini sunt misericordia
& veritas. Iste detrahunt Dei potentiae, dum dicunt Deum non
potuisse hominem fieri: quod si verum esset, Deus omnipotens
non esset. Luc. 1. Non erit impossibile apud Deum omne ve
Et Matt. 19. Apud Deum omnia possibilia sunt. Quum sententia
omnium recte philosophantium hominem esse deificandum pa
ticipatione deitatis: quid mirum si Deus factus est homo par
ticipatione humanitatis? Iste contradicit diuinam bonitatem, non
radice, sed in ramo ipsius, dum negat tam domini de ip
potuisse procedere, blasphemantes contra eius immensitatem
quam voluerit limitare in effectu ipsius. Fons iuxta possibiliter
suam riuum emittit, & sol secundum virtutem suam lumen
calorem ubique diffundit. Magna ergo caritas est afferere de in
mensa fonte diuinae bonitatis beneficium incarnationis non
tuisce procedere. Ad Titum 3. Apparuit benignitas & huma
tar Saluatoris nostri Dei, non ex operibus iustitiae quae fecim
nos: sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit. Secu
dum fontem fuit riuum, cum stilla misericordie in multis sa
cis hoc potuerit, ut pro redēptione captiōrum se venderet. Cu
potuit in fonte misericordiae eius immensitas? Iterum cu
stillam charitatis matrem faciat exponi pro filiis, quod potuit fonte
immensa charitatis in Salvatore? Si quis vero dicat, quod non
decuit Dei maiestatem tam descendere, & tot, & tanta pa
respōdendum est, quod nihil magis decet Dei bonitatem quae
misereri & amare. Misericordia glorioissimum est. Unde qui in
dicti erroris, dum Deum voluerit honorare, honori eius detrahant
magistrudo enim eleemosynas honor est miserantibus, & magis

tudo doni honor dantis. Sapiēs: Deum maximē imitabitur qui
 nihil indica uicit quām misereri pretiosius. Præterea gloriofici
 sunt triumphi patientiæ. Prover. 16. Melior est patiens viro
 forti: & qui dominatur animo suo, expugnatore urbium. Sen.
 Magnanimi est iniurias in summa patientia pati. Item cūm
 Deus præcipiat se ab homine ex toto corde diligi. Deut. 6. con-
 ueniēs fuit, ut & ipse hominē diligenter, ut igne dilectionis suæ
 ignem amoris in homine accenderet. David: Exurge domine
 in præcepto quod mandaſti. Sen. Ego tibi monstrabo amatoriū
 sine medicamento, sine herba, sine vlliū veneficæ carmine: Si
 vis amari, ama. Præterea cū diuiinitas omnino impassibilitas
 sit, quando inconueniēs est, si natura humana diuinæ associata
 in eadē persona passa est, cūm pati virtuosissimum sit: & pœna
 quā natura humana in Christo passa est, nihil sit respectu glo-
 riae quam haber, quā non est finem habitura: & venerationes
 quas Christo exhibet populus Christianus, multo maiores sunt
 quām cōtumelias & illusiones quas ei intulit populus Iudaicus.
 Ad destructionem dicti erroris sufficere posſunt quæ prius habi-
 ti sunt, vbi ostensa est veritas fidei Christianæ & vbi ostesa est
 veritas humanae naturæ in Christo, & veritas diuinæ naturæ.
 Et ideo ad destructionem aliorum errorum tranſeamus.

De errore dicentium animam perire cum corpore.

C A P V . T X X I.

E T primò deſtruemus errorem illū qui ponit animam peri-
 ſibilitatem cum corpore, ostendendo animarum immortalitatem.
 Qui error tangitur Sapient. 2. Dixerunt impij cogitantes apud
 ſe non recte: Exiguum & cum tædio eſt tempus vitæ noſtræ, &
 non eſt refrigeriū in fine hominis, & non eſt qui agnitus ſit re-
 uelus ab inferis: quia ex nihilo nati ſumus, & poſt hoc erim⁹
 tanquam nō fuerimus. Huic errori occaſionem dare poſuit illud
 Ecclæs. 2. Vnus eſt interitus hominis & iumentorum, & æqua-
 viusque conditio. Sed ut dicit Greg. Salomon in illo lib. diuer-
 ſas perſonas in ſe uſcipit, & quandoq; dicit quod mens impe-
 nitia ſentit, ut in verbo præpoſito: quādoque verò qđ ratio bene-
 diſpofita decreuit, ut eiusd. 6. Quid habet, inquit, amplius ſtulto
 ſapiēs, & quid pauper, niſi ut pergaſ illuc vbi eſt vita? Et eiusdē
 9. Corda filiorum hominum implentur malitia & contemptu
 in vita ſua, & poſt hæc ad inferos deducentur. Non perit ergo
 anima malorum cum corpore. Et in codem: Nec opus, nec ra-
 tio, nec ſcientia, nec ſapiētia erunt apud inferos, quō tu prope-
 ras, item eiusdem vlt. Antequam reuertatur puluis in terram
 ſuam